

ОМОНІМІЯ В КОЛІ СУЧАСНИХ НАУКОВИХ ПРОБЛЕМ

Анотація. Авторка на підставі аналізу лінгвістичних праць українських та зарубіжних учених охарактеризувала основні ознаки і типи омонімів та їх місце у лексичній системі мови, звернула увагу на критерії розрізнення полісемії та омонімії, з'ясувала причини виникнення омонімів, а також частково торкнулася проблеми міжмовної омонімії.

Ключові слова: омонімія, полісемія, омоформи, омофони, омографи, міжмовні омоніми.

Актуальність дослідження. Лінгвістичні зацікавлення омонімією в різні періоди розвитку мовознавства пояснюються складною природою цього явища, яке вимагає комплексного вивчення у лексико-семантичному, граматичному та словотвірному аспектах. Пошуки структурних розбіжностей, які характеризують відмінності й співвідношення омонімів у системі мови, призвели до розмежування лексичних, граматичних, непохідних і похідних омонімів, а також тих, що позначають близькі або віддалені семантичні сфери.

Незважаючи на те, що багато українських та зарубіжних мовознавців зверталися до цієї проблеми (В.Виноградов, Л.Булаховський, В.Абаєв, Р.Будагов, О.Ахманова, Є. Галкіна-Федорук, І.Олійник, Л.Новиков, А.Критенко, Г. Муқан, М.Кочерган, Л. Лисиченко, Л. Малаховський, Г.Кузьменко, В.Кононенко, Л.Солдатова, А.Головня та ін.), досі залишається чимало нез'ясованих питань, зокрема про джерела омонімії, загальні закономірності розвитку цього явища в українській мові, а також про чіткі критерії розмежування різних типів омонімів. Цим і зумовлена актуальність нашого дослідження.

Метою нашої розвідки є з'ясування місця омонімії в колі сучасних наукових проблем. Для досягнення мети плануємо виконати такі завдання:

- 1) на підставі аналізу лінгвістичних праць українських та зарубіжних учених розкрити основні ознаки омонімів та їх місце у лексичній системі мови;
- 2) виділити основні критерії розрізнення полісемії та омонімії;
- 3) з'ясувати причини виникнення омонімії в мові;
- 4) охарактеризувати основні типи омонімів;
- 5) торкнутися проблеми міжмовної омонімії.

Омонімія належить до тих лінгвістичних понять, які відзначаються різними підходами і трактуваннями. Саме тому це явище ніколи не втрачало своєї актуальності, а отже, і зацікавлень мовознавців. На думку О.Тараненка, «омоніми – слова чи їхні окремі граматичні форми, а також стійкі словосполучення, морфеми, синтаксичні конструкції, що за умови однакового звучання (чи написання) мають абсолютно різні значення (на відміну від полісемії)» [33: 454]. Звідси випливає, що омоніми – мовні одиниці різних рівнів, тому серед них відповідно розрізняють **лексичні** омоніми (*луг*

'угіддя для сінокосу' і *луг 'розчин'*), **фразеологічні** (*зелена вулиця 'безперешкодний шлях для транспорту'* і *вулиця 'покарання солдатів у царській Росії, коли їх проганяли крізь стрій'*), **морфемні** (*за-бігти* (початок дії) і *за-бігти* (за щось), **граматичні** (*пошуки художника 'шукає художник'* і *пошуки художника 'шукають художника'*) [33: 455].

За визначенням А. Грищенка, омоніми – це слова, що звучать і пишуться однаково, але не мають нічого спільного у властивих їм значеннях. Наприклад: *дід-1* 'батьків чи материн батько; чоловік похилого віку', *дід-2* 'будяк', *дід-3* 'сніп соломи чи очерету', *дід-4* 'їжа з пшона та борошна', *дід-5* 'назва танцю' [10: 136–137]. Інші автори зазначають, що омоніми – слова, які мають однакову звукову форму, але зовсім різні значення [36: 122; 9: 122; 31: 42].

Зовнішньо омонімія подібна до полісемії, проте за своїм змістом і походженням це різні явища. Омоніми семантичної спільності не мають [36: 122; 31: 42]. Основним критерієм розрізнення полісемії і омонімії виступає зміст слова, співвіднесеність його з дійсністю, наявність чи відсутність внутрішнього семантичного зв'язку між співзвучними словами. Для розмежування полісемії та омонімії застосовували й інші критерії: семантико-граматичний (беруться до уваги семантичні і граматичні розходження між словами), словотворчий (омонімічні слова входять до різних словотворчих рядів), субституційний (заміна омонімічних слів обмежена контекстом), дистрибутивний (омонімам притаманна різна лексична сполучуваність) та деякі інші.

Серед внутрішніх чинників омонімії О.Тараненко виділяє: 1) семантичний – розпад багатозначності слова, коли його окремі значення перестають сприйматися як семантично пов'язані: *пóрох* 'пил' і *пóрох* 'вибухова речовина'; 2) фонетичний – зміни у звуковому складі слів, що призводять до їхнього формального ототожнення: напр., збіг давніх *ы* та *і* в сучасний український *и*: *вити* 'видавати протяжні звуки' (від *выти*) і *вити* 'сплітати, скручувати' (від *вити* < *вити*); 3) словотворчий – утворення омонімів від тих самих або різних коренів чи основ: *стан* 'стоянка, табір', *стан* 'торс, талія', *стан* 'ситуація, обставини' і *стан* – у техніці і т. п. (спільнокореневі зі *ста́ти*) [33: 454–455].

Явище омонімії в лінгвістичній літературі ніколи не трактувалося однозначно. Цей вид формального парадигматичного зв'язку розглядався з полярних точок зору, наприклад, В. Абаєв трактував омонімію як явище несистемне, з мізерним пізнавальним інтересом (на відміну від полісемії) [1: 40].

Визнаючи факт існування в мові омонімії, І.Ожегов не вважав за необхідне її досліджувати [27: 70], а О.Реформатський стверджував, що «омоніми – це прикре нерозрізнення того, що повинно розрізняватися. Тому позитивну роль омоніми відіграють тільки в каламбурах і анекдотах, де саме потрібна «гра слів», в інших же випадках омоніми тільки перешкода розумінню» [32: 94]. Він різко критикував дослідників, які стояли на позиції збагачення словникового запасу мови за рахунок омонімів. Як негативне явище, що утруднює процес комунікації, як категорію «семантично негативну» характеризував омонімію Л.Новиков, на відміну від полісемії, яка, на його думку, є регулярною та пропорційною [26: 209]. Л.Малаховський також негативно сприймає омонімію, яка «сповільнює процес комунікації, примушує звертатися до контексту для усунення неоднозначності» [22: 25]. Німецький дослідник Е.Еман вважав, що омонімія призводить до непорозуміння, а тому є суттєвою перешкодою для мови, «особливо коли омонімами є слова однієї категорії, які вживаються аналогічно в одній і тій самій синтаксичній функції і в одному й тому ж мовному і мисленневому оточенні» [35: 123]. В українському мовознавстві така думка теж поширена, зокрема, її підтримує багато авторів підручників і навчальних посібників [8; 12; 15; 16].

Одним із перших у слов'янському мовознавстві думку про закономірність омонімів висловив Л.Булаховський [5: 338], який у своїх працях «З життя омонімів» та «Про омонімію в слов'янських мовах» зробив загальний огляд омонімії і дав контрастивний опис омонімів у слов'янських мовах. Учений вважав, що омоніми практично не створюють жодних незручностей для мови, тому омонімію не варто розглядати як явище негативне [6]. Такої ж думки дотримувалися Р.Будагов [4] та Ф.Маулер. Зокрема останній стверджував, що омонімія є засобом економії мовних ресурсів і сприяє компактності мовної системи [23].

Існує й інший підхід до проблеми омонімії. Зокрема, прихильники Празької школи трактують омонімію нейтрально. Б.Трнка називає її «суттєвим фактором у розвитку фонологічної системи мови» [34: 275].

Поширення омонімів свідчить про одну з важливих відмінностей будь-якої природної мови від штучних знакових систем. І.Олійник вважає омонімію «закономірним мовним явищем» [28: 45]. Визнання універсальності омонімії дає підстави стверджувати, що омонімія не може розглядатися як «дефект» чи «хвороба» мови, яка заважає її функціонуванню. На думку Р.Османової, неможливо

передати всю «різноманітність життя, думки» кількома десятками звуків, тому омонімія – «природний процес у мові» [29: 59].

Різні погляди на омонімію мали українські мовознавці М.Демський [11], В.Кононенко [17], Л.Лисиченко [21], М.Муравицька [25], М.Кочерган [18; 19], І.Олійник [28]. Проблема омонімії займалися також чеські та словацькі лінгвісти М.Форман, В.Шмілауер, Л.Дюрович, Ш.Пеціар, М.Тешітелова, Е.Пауліні, В.Бланар та ін.

У сучасній лінгвістиці омоніми класифікують за такими критеріями:

1. За лексико-граматичними ознаками, за якими виділяють лексичні, граматичні, лексико-граматичні омоніми.

2. За ступенем омонімічності лексичні омоніми поділяють на повні (абсолютні) і неповні (часткові).

3. За словотвірною (раніше називали морфологічною) будовою у складі лексичних виділяють: прості (кореневі, непохідні) і похідні (словотвірні).

4. За походженням лексичні омоніми поділяють на: гомогенні і гетерогенні.

За лексико-граматичними ознаками виділяють такі групи омонімів: **лексичні** (нижче про них піде мова більш детально), **словотворчі** (однакові звукові комплекси, що виникають під час творення похідних від різних за звучанням слів, напр.: *кормовий* від *корма* і *кормовий* від *корм*), **морфологічні** (однакові звукові комплекси, утворені під час відмінювання та дієвідмінювання, напр.: *молодій* – наказовий спосіб дієслова *молодити* і *молодій* – форма давального відмінка однини прикметника *молодий* у жіночому роді), **синтаксичні** (звукові комплекси, один з яких є словом, а другий словосполученням, напр.: *потри – по три*) [31: 43].

Залежно **від ступеня омонімічності** лексичні омоніми поділяють на **повні**, що збігаються у всіх граматичних формах (*балка* 'дерев'яний чи металевий брус' і *балка* 'яр'), і **неповні, часткові** (збіг лише в частині граматичних форм, напр.: *баранці* 'молоді барани', *баранці* 'піна на гребнях хвиль') [18: 199; 10: 141; 9: 123; 36: 186].

У складі неповних омонімів учені виділяють омофони, омоформи і омографи. Омоформи – різні за значенням слова, однакове звучання яких виникає лише в окремих граматичних формах, напр.: *клич* – іменник (*дунав клич*) і дієслово другої особи однини наказового способу (*клич дітей*). Омофони – слова, різні за значенням та написанням, але однакові за звучанням, напр.: *мене* (не чіпайте) і *мине* (час) – від *я* і *минати*. Омографи – це слова, однакові за написанням, але різні за значенням і звучанням, відрізняються наголосом: *дорога* (людина) – *дорога* (до мети) [31: 44–45].

Н. Грипас називає неповні омоніми омоформами, а омофони (слова, що збігаються за своїм звуковим складом, але різні за значенням і написанням, напр.: *сон це* (мені сниться) і *сонце* (світить) і омографи (слова, що пишуть однаково, але вони

різняються значенням, а у вимові – наголосом, напр.: *гладкий* (без загинів, рівний) і *гладкій* (який має повне тіло, ситий)) відносять до різновидів омонімів [9: 123].

І. Ющук узагалі відносить омофони (за умови однакової вимови мають різне написання, напр.: *кленок* – *клинок*, *греби* – *гриби*), омографи (за умови однакового написання мають різну вимову (різний наголос), напр.: *за́мок* і *замо́к*, *обі́д* і *обі́д*) та омоформи (мають однаковий звуковий склад лише в певній граматичній формі, напр.: *шию* (від *шити*) і *шию* (від *шия*)) до омонімічних явищ у мові [36: 186–187].

М. Кочерган наголошує на тому, що омоформи і омографи слід вважати суміжними з омонімією явищами. Він пропонує класифікувати омоніми за формою і за походженням. На думку дослідника, за формою потрібно розрізняти повні та неповні омонімічні одиниці. Повні омоніми мають абсолютний збіг форм при їх змінюванні, неповні омоніми збігаються не у всіх формах [18: 199].

А. Грищенко деталізує визначення груп омонімів. На його думку, омоформами є морфологічні омоніми, які виділяють на підставі звукового збігу і однакового написання форм слів, що належать до різних лексико-граматичних класів чи ж різних форм одного й того ж слова, напр.: *стук* (форма наз. – зн. відм. одн. іменника) – *стук* (специфічна звуконаслідувальна (вигукова форма), співвідносна за значенням з дієсловом *стукати*). Омографи – це орфографічний тип омонімів, які утворюють слова, однакові за написанням, але різні за звучанням (різна позиція наголосу як у лексичних омонімах, так і у формах одного й того ж слова), напр.: *дереві́на* (одниничне дерево) і *деревина́* (матеріал для будівництва та виготовлення різних предметів). Омофони з'являються в таких випадках, коли наявні невідповідності між вимовою та правописом, напр.: *бі́ль* 'відчуття фізичного страждання' і *бі́ль* 'законопроект, конституційний акт' [10: 141–142].

Ми погоджуємося з думкою Л.Полюги, що «вивчення лексичних омонімів ускладнюється тим, що в мові існують співзвучні лексичні омофонічні, але не омонімічні одиниці; слова, що збігаються окремими випадковими формами, які виникають у процесі словозміни неомонімічних слів. Це слід мати на увазі, вивчаючи омонімію або інші омофонічні явища, які лексичними омонімами вважати не можна» [30: 47]. Ідеться про одиниці типу *сон це* і *сонце*, котрі деякі лінгвісти відносять до омонімів. І.Олійник зауважує: «До лексичних омонімів не належать співзвучні відрізки мови, один з яких є словосполученням (*потри* – *по три*, *сонце* – *сон це* і под.), оскільки тут збігаються не слова, а одиниці різних мовних рівнів» [28: 51].

За словотвірною будовою омоніми поділяються на прості (кореневі, непохідні) і похідні (словотвірні). Простими омонімами є такі слова, однакове звучання яких зберігається і в почат-

ковій, і в похідних граматичних формах, напр.: *держач*, *лист*, *ручка*, *джерело*, *брак*, *колона*, *літній*. Прості омоніми завжди є словами однієї частини мови.

За походженням М.Жовтобрюх поділяє омоніми на такі групи:

1. Омоніми, які виникли внаслідок збігу звукового складу слів, різних за своїм походженням, напр.: *ключ* 'знаряддя для замикання й відмикання' і *ключ* 'група птахів при польоті'; *пара* 'кількість' і *пара* 'фізичний стан води'.

2. Словотвірчі омоніми, тобто такі, які утворились з одних і тих же мовних елементів, але завжди вживалися з різним значенням, напр.: *завод* 'підприємство' і *завод* 'дія механізму'.

3. Омоніми, які виникли внаслідок історичних змін у звуковому складі слова: *слати* 'слати людей куди-небудь' із *сълати* і *слати* 'слати поштом' із *стълати*.

4. Омоніми, які виникли внаслідок запозичення від інших мов таких слів, звуковий склад яких однаковий з деякими уже існуючими в мові словами. Наприклад, запозичений від латинської мови іменник *лава* 'розплавлена мінеральна маса, яка виливається з вулкана' і власне *лава* 'предмет, призначений для сидіння на ньому'.

5. Омоніми, які виділилися в процесі розпаду багатозначності слова внаслідок втрати семантичних зв'язків між окремими його значеннями: *світ* (пор.: книга вийшла у *світ*; на уроці вивчали частини *світу*; уже на *світ* благословилося, тобто «світало»), *перо* (перо птаха) і *перо* для писання [13: 28–29].

М.Кочерган за походженням розрізняє гомогенні і гетерогенні одиниці. Гомогенні (від гр. *homohenes* «однорідний») омоніми М.Кочерган розглядає як омонімічні одиниці, що виникли внаслідок розпаду одного слова на два. Такий розпад зумовлений втратою (розривом) зв'язків між окремими значеннями вихідного багатозначного слова. Перехід від полісемії до омонімії є тривалим і поступовим, через що словники такі факти трактують неоднаково. Так, наприклад, слова *журавель* «колодязь» і *журавель* «птах» одні словники подають як омоніми, а інші – як одне багатозначне слово. Гомогенні омоніми називають ще етимологічними. Гетерогенні омоніми (від гр. *heterogenes* „неоднорідний») виникли внаслідок збігу етимологічно різних слів. Гетерогенними є українські омоніми *ключ* «знаряддя, яким відмикають двері» (пов'язаний зі словом *клюка* «костур») і *ключ* «джерело» (пов'язаний зі словом *клюкати*), *балка* «яр» (тюркського походження) і *балка* «дерев'яна колода» (запозичення від німецької мови) [18: 199–200].

Омонімічні відношення спостерігаються між однозвучними словами з різним значенням, уживаними в різних мовах. Такі слова називають міжмовними омонімами. У лінгвістиці сьогодні сформувалася власна школа дослідників міжмовної

омонімії не тільки у споріднених, але й у неспоріднених мовах. Варті на увагу дослідження українсько-російської (М.Кочерган, Л.Мартиросян, Н.Заславська), українсько-польської (М.Беднаж), українсько-чеської (О.Паламарчук, Л.Кіцила), українсько-словацької (М.Чижмарьова), українсько-болгарської (Л.Пономаренко), українсько-французької (О.Лабенко), українсько-німецької (О.Шаблій), українсько-турецької (І.Юзвяк) міжмовної лексичної омонімії різних лексико-

граматичних розрядів слів з точки зору їх походження та функціонування.

Отже, омонімія посідає вагомe місце в колі сучасних лінгвістичних проблем як мовне явище універсального характеру, що проявляється на лексичному, фразеологічному, словотвірному і граматичному рівнях. Однак, попри значну кількість наукових праць, досі не до кінця з'ясованими є джерела виникнення омонімії в сучасній українській мові, що свідчить про перспективність дослідження цього явища.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Абаев В.И. О подаче омонимов в словаре / В. И. Абаев // Вопросы языкознания. – 1957. – №3. – С. 31–43.
2. Ахманова О. С. Словарь омонимов русского языка / О. С. Ахманова. – Москва, 1986. – 448 с.
3. Ахманова О. С. Очерки по общей и русской лексикологии / О.С.Ахманова. – М.: Учпедгиз, 1957. – 295 с.
4. Будагов Р.А. О так называемом «промежуточном звене» в смысловом развитии слов / Р. А. Будагов // Сб. статей по языкознанию. Проф. МГУ В.В.Виноградову. – М., 1958. – С.73–85.
5. Булаховский Л. А. Из жизни омонимов // Булаховський Л. А. Вибрані праці: В 5 т. – К., 1978. – Т. III. – С. 330–342.
6. Булаховский Л.А. Об омонимии в славянских языках // Булаховський Л.А. Вибрані праці: В 5 т. – К., 1978. – Т. III. – С. 320–329.
7. Виноградов В. В. Об омонимии и смежных явлениях / В.В.Виноградов // Вопросы языкознания. – 1960. – № 5. – С. 7–17.
8. Волох О. Т. Сучасна українська літературна мова: Вступ. Фонетика. Орфоєпія. Графіка і орфографія. Лексикологія. Фразеологія. Лексикографія. Словотвір / О. Т. Волох. – К. : Вища шк., 1986. – С. 144–148.
9. Грипас Н.Я. Омоніми // Сучасна українська літературна мова: підручник / М. Я. Плющ, С. П. Безвенко, Н. Я. Грипас та ін.; за ред. М. Я. Плющ. – [7-ме вид., стер.] – К.: Вища шк., 2009. – С.122–124.
10. Грищенко А.П. Омонімія // Сучасна українська літературна мова: Підручник / А. П. Грищенко, Л. І. Мацько, М. Я. Плющ та ін.; За ред. А. П. Грищенка. – [3-тє вид., допов.] – К.: Вища шк., 2002. – С. 136–142.
11. Демський М.Т. Дієслівні фразеологічні омоніми / М.Т.Демський // Українська мова і література в школі. – 1974. – № 3. – С. 35–41.
12. Доленко М.П., Дацюк І.І., Квашук А.Г., Поповський В.Д. Сучасна українська мова. – К., 1974. – 366 с.
13. Жовтобрюх М. А. Омоніми // Жовтобрюх М. А., Кулик Б. М. Курс сучасної української літературної мови. – [3-є вид.]– К.: Вища школа, 1965. – Ч.І. – С. 28–31.
14. Жовтобрюх М.А. Українська літературна мова / М. А. Жовтобрюх. – К.: Наук. думка, 1984. – 254 с.
15. Карпенко Ю.О. Вступ до мовознавства / Ю. О. Карпенко. – К.: Академія, 2009. – 336 с.
16. Коваль А.П. Практична стилістика сучасної української мови / А. П. Коваль. – К., 1987. – С. 31–37.
17. Кононенко В.І. Омоніміка синтаксичних конструкцій / В. І. Кононенко // Мовознавство. – 1970. – № 2. – С. 28–33.
18. Кочерган М. П. Вступ до мовознавства : підручник для студентів філологічних спеціальностей вищих навчальних закладів / М. П. Кочерган. – К. : Академія, 2004. – 368 с.
19. Кочерган М. П. Словник російсько-українських міжмовних омонімів / М. П. Кочерган. – К.: Академія, 1997. – 400 с.
20. Кочерган М.П. Слово і контекст / М. П. Кочерган. – Львів, 1980. – 184 с.
21. Лисиченко Л.А. Лексикологія сучасної української мови. Семантична структура слова / Л.А.Лисиченко. – Харків: Вид-во при Харк. ун-ті «Вища школа», 1977. – 114 с.
22. Малаховский Л. В. Теория лексической и грамматической омонимии / Л. В. Малаховский / [отв. ред. Р. Г. Пиотровский]. – Л.: Наука, Ленинград. отделение, 1990. – 238 с.
23. Маулер Ф.И. Грамматическая омонимия в современном английском языке / Ф. И. Маулер; Отв. ред. Т. А. Гуриев. – Ростов-на-Дону, 1983. – 136 с.
24. Мукан Г. М. Багатозначність і омонімія / Г. М. Мукан // Українська мова і література в школі. – 1970. – № 8. – С. 30–36.
25. Муравицька М.П. Психолінгвістичний аналіз лексичної омонімії / М. П. Муравицька // Мовознавство. – 1975. – № 3. – С. 59–68.

26. Новиков Л.А. Семантика русского языка / Л. А. Новиков. – М. Высшая школа, 1983. – 272 с.
27. Ожегов С.И. Выступление на дискуссии по вопросам омонимии / С. И. Ожегов // Лингвистический сборник. – М., 1960. – Вып. IV. – С. 69–71.
28. Олійник І.С. Омоніми в українській мові // Сучасна українська літературна мова: Лексика і фразеологія / За заг.ред. І.К.Білодіда. – К.: Наук, думка, 1973. – С. 45–58.
29. Османова Р.А. О явлении омонимии в лезгинском литературном языке / Р. А. Османова // Ученые записки Азербайджанского государственного университета. – Баку: Серия общественных наук, 1962. – С. 57–64.
30. Полюга Л. М. Омонімія і багатозначність слова // Українська мова і література в школі. – 1985. – № 7. – С. 40–49.
31. Пономарів О.Д. Омоніми // Сучасна українська мова : підручник / О. Д. Пономарів, В. В. Різун, Л. Ю. Шевченко та ін. ; за ред. О. Д. Пономарева. – [2-ге вид., перероб.] – К. : Либідь, 2001. – С.42–46.
32. Реформатский А. А. Введение в языковедение / Под ред. В. А. Виноградова. – М.: Аспект Пресс, 1998. – 536 с.
33. Тараненко О.О. Омоніми // Українська мова : енциклопедія / редкол. : В.М. Русанівський (співголова), О.О. Тараненко (співголова), М.П. Зяблюк та ін. – [3-є вид., випр. і доп.] – К. : Видавництво «Українська енциклопедія» ім. М.П. Бажана, 2007. – С. 454–455.
34. Трнка Б. Замечания об омонимии / Б.Трнка // Пражский лингвистический кружок: Сборник статей. – М., 1967. – С.272–276.
35. Эман Э. Об омонимии в немецком языке / Эмиль Эман // Вопросы языкознания. – 1960. – № 5. – С.117–124.
36. Юшук І. П. Українська мова / І. П. Юшук. – К.: Либідь, 2005. – 640 с.

Dutka Oksana (Svaliava, Zakarpattia oblast)

Homonymy in the sphere of modern scientific problems

Annotation. The author characterized the main features and types of homonyms and their part in lexical language system based on linguistic works analysis of Ukrainian and foreign scientists. She also paid attention to polysemy and homonymy differentiation criteria and ascertained the reasons of homonyms origin and partly touched upon the problem of homonymy between languages.

Key words: homonymy, polysemy, homographs, homophone, homonyms between languages.

Одержано 10.06.2014 р.